

ԱՌԵԿԵԼԸ

ՕՐԱԹԵՐԹ

ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ԳԱՂԱԲԱԿԱՆ

در اعلامه غلامه (آردوك) غرامسى اداره عامه

ՊՈԼՄ, Հայաստան, Երևան և Կոնստանտնուպոլ

Les annonces sont reçues à la Direction du Journal "AREVELK", Galata, CONSTANTINOPEL.

Նամակ կամ որ եւ ք որոշակի պէս Է ուղարկել
ԱՐԵՎԵԼԻՔ ՕՐԱԹԵՐԹ
ԽՐԱԿԱՆ ԳՐԱԹԵՐԹ

Պոստ եւ գուտարներ համար արհեստագ. 140 Պրե
վիցամանայ. 70
Երևանայ. 40
Սարիկիներու համար արհեստագ. 40
վիցամանայ. 20

Գրանքի փոխարին կտրույի փոխարին, 115
դրուքի փոխարին 100 դրուքի հասունով
Տեղական թղթատարի քարտէսային բաժնի համարներ
կը վերաբերին:

Սամուցամը համար պատկեր Ե զիմով ուղարկի
հայտարարները

20 ՓԱՐԱ

ՏՊԱՆՈՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

Վերջին եօթնեկէն մէջ Պոլսոյ Հայ մասուլիսը աւելի մեծեցնելով զբարեկեցական կենդանիներով և կ'արագ Գրեյի Հոգեհանգիստը տուգար փոխաւի յիշատակին, յուշարկաւորութիւն Տալաաւորը հասնում էր և Պատրիարքարանի համեստ պաշտօնի մըն ալ յուշարկաւորութիւնը՝ յարգարար համահիշգիծ դեմք մահուան տպաւորութիւններով ու սեւ գծերով լի-ցունքով լրագրական սրտանկերով Այդ մեծերկան հանդէսներու իւրաքանչիւրը իրեն յատուկ նշանակութիւնը ունէր, իրարէ բոլորովն անկառ ու անհամեմատ կերպով տարբեր, որոնց չարժեքը չարժեք գիտցաւ ժողովուրդը:

Նուապար փայտին Հոգեհանգիստը պատկառանք ու երկնը ծոված իր սրտանկերով արտայայտութիւն մըն էր պետական այն մեծ անձնատուութեան յիշատակին որուն Հանդիպելու կեանքը, ու երկրպետի մէջ կատարած մեծ դերը օտարներու առկա պատիւ բերած են Հայ անուշին, — պատիւ մը որ իր մահուան աւելի անգամ մըն ալ հըս-հալու եզրուակներով երդագրական մասունքին ու քարայրայտութիւն մէջ, Ե որ ինքնին պիտի բարձրէր ինքնը եղանակ հանդիպանելու Ազգին մէջ, նոյն իսկ ինքն չլրջւոյն իր բարեկարգ-կան, գրասիրական ու բարեկարգական զգացումներն ալ: Սորի ու մտքի այս բազմապատկառ աւանդութեանց փառք մըն ապա որ իր մարմնով հանդէսընցին երկէ Արեւմտահայկեան հանդէսընցնի պարտեզը, իր մեծանուն երգոր դերերգունքն ըրով, ինչպէս որ կիրակի օրը Հանդիպարու-պէս օրհնուեցաւ այս տեղի իր յիշատակը:

Մէջ, այդ Հոգեհանգիստին տպաւորութիւնը:

Ներսէս Պատրիարքի յուշարկաւորութիւնն է վեր առաջին անգամ ըլլալով ներկայ կ'ըլտունէր Հոգեհանգիստեան պատարարի մը ու պատարարի մը, Մայր եկեղեցոյ մէջ, 1884 հոկտեմբեր 28—1899 յունուար 24: Այս երկու թուականները իրարէ բաժնող տարանջինք տարները, որքան ալ լի-ցուն կեանքով պատկերներու այ-րուանութեանը, բան մը միայն անկողնի պահած էին, — այդ պատարարական տանջանք կամարներու տակ տիրող ցուրտ տրտմութիւնը՝ երբ մեռելի մը վրայ կամ մեռելի մը համար արթնելու կերպով հոգեհանգիստն ու մեռնողը պատրուկաւ տերտեր մը ըլլայ կամ բարձրատիման եկեղեցական մը, աղքատ վարժապետ մը կամ հոգեհանգիստ անձ-նատուութիւն մը, մշտնոյն անդի-մարդիկ լիցանով ինքնը, Հոգեհանգիստն է որ կ'պատեն ներկայները: Անշուն արեւուտ կիրակի մըն էր, պայծառ ու զաղջ օդով, — զեռու երեկուան պէս կը յիշեալ, — երբ հաւարուած էինք որպայեալ Վարժապետներին բազա-ղին շուրջը, անհամար բազմութեան մը մէջտեղը, հազիւ շունչ առնելու կարող է սակայն այդ օրն ալ սարսուռ մը կար լինել, ինչպէս այս կիրակի կ'ոտոյն արեւմտահայկեան տակ լիցեալ տերեւ տաք էր ամառանք մէջ, խանդակներու բուրմուշով ու շահարկուն լոյսով:

Մահուան սարսուռը ըլլալով էր այդ, որուն զաղմուկը ի զուր պիտի մեռնունք կ'իմաստնէ մէջ, միմյուրովն ճշտութեան կամ տպութեան:

Վերջին տարիներու կը հանդիպելու քան յարգընտրու: Սպակիր է յուշարկաւոր Պատրիարքարանի պաշտօնութիւնն էր միայն գիտականութեան միջին բարապանները, ամէնքն ալ անկեղ-ժապէս յուշում, որոնք միևնոր ըն-սանքի անդամներուն պէս շրջապա-տած էին իրենց սիրելի ընկերով զա-գաղը, զլոյսին ունենալով Պատ-րիարք Սրբազանը որ զբազէտ ու զը-րասէր եկեղեցականի համեստութեամբ լայաշտանակից մը ու աշխատակից մը կը կոչէր իր ձեռքին տակ լսուսուսած գիտնաբանները, պարզ և յուղիչ բարեամտականի մը մէջ:

Այս տխուր պարագային, Պատրիարքարանի բազմալիստ պաշտօն-ականը, իրենց զգացած ցարին հետ, կը զգային անշուշտ տարած մեղա-մարտութիւն մը ազգային աշխատար-ներու — որպէս են իրեն — ազգային մասին, հեւանդութեան, ծերութեան կամ չբաւարութեան օրերու, որոնց մասնաւոր այնքան շուտով կը մոռ-նային առողջներն, երկտարներն, ունեւորներն, Հանդիպանուն անուշ կ'ըլտունէր իրենց համար ոչ ալ զբա-մական ապահովութիւն մը: օրը օրին հետ էր հետ աշխատանք մըն և զոր կը կատարէին ամէն մէկը, տասը-րան տարի է ի վեր ու թերեւ այնքան ա-տենի համար — ինչ որ մտղմել է քրտանց — առանց մոռանելու, առանց զիմաստելու լի մէկ օրէն միւսը կ'արողութիւն պիտի ունենան աշխատե-լու քաստիպող Հարուստ մը, շատին կարիքները մը, մասուր յորձանքն են հանդիպանութիւն մը ինչ աղ-խուր ըմբռնումներն իրենց կ'ըլտունէր մարտուն կեանքին մէջ: Երբ զեռ-ւրջին մահուն 24 է այս պատար-հանութեան ինքնը մը, ինչպէս չմասնուեցաւ ընտ. արքայապետ վար-ժապետներու ազգային վրայ, աղ-քատ բարեգետներու ներկային վրայ, պարկաշու ու բարի քահանայներու այ-րիւններուն ու որբերուն վրայ, մէն մահ էր կ'պատահէր այդ սրտած զա-սակարգներուն մէջ, որուն համար կ'ըլտունէր ու ցաւի արտայայտութիւն մըն է միայն որ աւալ կը բերէ յա-նուր շաքիլուն մոռցուելու համար:

Յոռեւտութիւնն է արքայի կամ շատ անգամայն է, ըսելը հիմակուց լիցեալ յուսահատական երեւոյթը որ առաջ կ'ըլտայ նաեւ Տ. Պաշտաւորը քահանային մահէն շարքի մը ետքը: Ծերունի երեցին ընտանիքը — երեցիկ-նը ու զաւկները — պիտի սպասեն ե-համար որ ներկայացուի քահանայները հանդէսընցնելու ժողովրդի ընտանիքին մէջ: Երբ զեռ-ւրջին մահուն 24 է այս պատար-հանութեան ինքնը մը, ինչպէս չմասնուեցաւ ընտ. արքայապետ վար-ժապետներու ազգային վրայ, աղ-քատ բարեգետներու ներկային վրայ, պարկաշու ու բարի քահանայներու այ-րիւններուն ու որբերուն վրայ, մէն մահ էր կ'պատահէր այդ սրտած զա-սակարգներուն մէջ, որուն համար կ'ըլտունէր ու ցաւի արտայայտութիւն մըն է միայն որ աւալ կը բերէ յա-նուր շաքիլուն մոռցուելու համար:

ԱՐԶԱԳԱՆԻ ԲԱՐՈՒՂԷՆ

Քիւրք Քարիքի մը. — Նուագանդեւ և Հայոց անտարբերութիւնը զերարուես-ներու նկատմամբ — Նուպար փառս:

Սպասելի, սպասելի ու վերջապէս ե-կաւ: Երկէ գիշեր եկա կամայ կամայ, մտքին մէջն իր սպիտակ փայլով լու-սառորդով խաւարը: Ինչպէս առատութե-րով մտքի տարբերութիւնը, փոքրեցեցիկ ձեւերուն են աշար ձեռնակ միմեմ:

Տղայութիւնս ի վեր սրտած եմ ձեռնը: Կանցեալ մըն էր ինձի ձեռքի վրայ պար-տիլ, պար օրը ձեռնը: ձեռքին տակ զա-ղի Արթուր բանաստեղծութիւն մը իմ զբաւան հողին համար: Եր յիշեմ տղա-յութեանս այն աղօթք օրերը, ձեռնակ կարծ օրերը ձեռնով զուարթացած: Պա-տահանը առկէր հասած, ճակատս ա-պակին կը քնցուած ժամանակ կը նայի խորը, ձեռնակ հատիկներուն, որոնք ու-րը մողը կ'ըլտունէր երկիցները, հոս ու հոս մտղմելով ազգիկ խեղդուող պէս և կամ հարստի պէս, կամայ կամայ, նա-զանքով մը, տարբերութիւն մը կը թափ-թփելին: Եր յիշեմ թէ ինչ մեծ հանդէս էր ինձի համար ձեռնի վրայ մտղմելով իմ ընկերներուն հետ, կառույթի զեռ-ւրջին կարիքով, պատկեր կ'ըլտունէր իմ մարմինս օրտակողը ունենալու համար ձեռնի մէջ: Եր յիշեմ թէ շատ անգամ կ'ըլտունէր, առան-ձին, մեր գիշերը քովը զաւազեւ: Եր մի-միայն, արեւուն հանդիպութեան մը մէջ կը թափէր սառն նստակի, առանց խորհողը, միայն այդ սպիտակ միմողը-անի տակ, ցուրտ հողի մէջ կ'ըլտունէր ա-ռանցիկ զգային ձեռքերին համար: Թը-լուն մը առնէ սարէ կ'ըլտունէր օրին մէ-ջին, միտքով պղծելով թուշուն մէջ, ցուր-տին յիշումով, սուր մէջ մը ձգելով իր ետէքէն: Եր յիշեմ ինչպէս կ'ըլտունէր:

Հոս, Բարիք, սուրբ անգամ մը կը ձեռնը: Բայց ինչ խոստանալովս ինչ, ինչ աղտոտ մէտ: Քարեգակներով արթնող ձեռքն ալ: Կարմիրնս առտուն, ամէն կողմ ձեռնը: Բայց կէս ու չեղած ամէն քան հարած է ու սեւ, աղտոտ, ճարպոտ ցիւր միայն կը որոնէ ճարպուց վրայ:

Հիմա ես ինձի կը հարցնեմ. այդ սեւ, աղտոտ, ճարպոտ ցիւր եղաւ պատմա-Յարիքն էր զաղթականութեան արա-ցարիկը բացակայութեան հայ արեւուստ-գետի մը վերջին նուագանդակներն: Երբ ինչ անտարբերութիւնը Անտարքտիկի-ը: Բայց այդ ալ յիշելու է՝ միայն ինչ-միայն արեւուստարեւուստները կ'ըլտունէր արեւմտահայկեան մէջ: Եր յիշեմ ինչպէս ինձի տարբերութիւն մը, ինչպէս չմասնուեցաւ ընտ. արքայապետ վար-ժապետներու ազգային վրայ, աղ-քատ բարեգետներու ներկային վրայ, պարկաշու ու բարի քահանայներու այ-րիւններուն ու որբերուն վրայ, մէն մահ էր կ'պատահէր այդ սրտած զա-սակարգներուն մէջ, որուն համար կ'ըլտունէր ու ցաւի արտայայտութիւն մըն է միայն որ աւալ կը բերէ յա-նուր շաքիլուն մոռցուելու համար:

Յոռեւտութիւնն է արքայի կամ շատ անգամայն է, ըսելը հիմակուց լիցեալ յուսահատական երեւոյթը որ առաջ կ'ըլտայ նաեւ Տ. Պաշտաւորը քահանային մահէն շարքի մը ետքը: Ծերունի երեցին ընտանիքը — երեցիկ-նը ու զաւկները — պիտի սպասեն ե-համար որ ներկայացուի քահանայները հանդէսընցնելու ժողովրդի ընտանիքին մէջ: Երբ զեռ-ւրջին մահուն 24 է այս պատար-հանութեան ինքնը մը, ինչպէս չմասնուեցաւ ընտ. արքայապետ վար-ժապետներու ազգային վրայ, աղ-քատ բարեգետներու ներկային վրայ, պարկաշու ու բարի քահանայներու այ-րիւններուն ու որբերուն վրայ, մէն մահ էր կ'պատահէր այդ սրտած զա-սակարգներուն մէջ, որուն համար կ'ըլտունէր ու ցաւի արտայայտութիւն մըն է միայն որ աւալ կը բերէ յա-նուր շաքիլուն մոռցուելու համար:

Յոռեւտութիւնն է արքայի կամ շատ անգամայն է, ըսելը հիմակուց լիցեալ յուսահատական երեւոյթը որ առաջ կ'ըլտայ նաեւ Տ. Պաշտաւորը քահանային մահէն շարքի մը ետքը: Ծերունի երեցին ընտանիքը — երեցիկ-նը ու զաւկները — պիտի սպասեն ե-համար որ ներկայացուի քահանայները հանդէսընցնելու ժողովրդի ընտանիքին մէջ: Երբ զեռ-ւրջին մահուն 24 է այս պատար-հանութեան ինքնը մը, ինչպէս չմասնուեցաւ ընտ. արքայապետ վար-ժապետներու ազգային վրայ, աղ-քատ բարեգետներու ներկային վրայ, պարկաշու ու բարի քահանայներու այ-րիւններուն ու որբերուն վրայ, մէն մահ էր կ'պատահէր այդ սրտած զա-սակարգներուն մէջ, որուն համար կ'ըլտունէր ու ցաւի արտայայտութիւն մըն է միայն որ աւալ կը բերէ յա-նուր շաքիլուն մոռցուելու համար:

բերու մարդիկ իրարու ձեռքը կը սրահեն հասցնելու համար իրենց յարգանքը, իր-րեւ թէ ամբողջ փրանսական լեզուն մէջ ալ բառ մնացած չըլտար յարգանքի ար-տայայտութեան համար: Բայց անշուշտ միայն Տէրմիտայանն էր նրա պատմածը միայն գրած է: Եւ որովհետեւ ինձի ալ ուրիշ բան պատմած են, ու այս անգամ այնպէս պատահեաւ որ պատմողը ան-ձամբ կը յիշեմ ինձի միմողը, կը համարակիմ այս պարզ զեռուցութիւնը ընել: օրպէս զի երբ վաղ մէկը Նուպար փայտին կենսագրութիւնը ամբողջապե-սով զիջեց մը չեմէ, չիքլինէ այդ կէտը:

ԳԻՏԱԿԱՆ ՆՈՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

ՄԻԹՈՒՆ 30 Յունուար.

Կողմին հետեւիցը. — Հարարանք եւ լազարիլիս: — Բարարարարութիւնը: — Այ-ցիւրիլիս զորարանի մը: — Օրալայ մեկ վրիճ լույսին ու 30,000 փոխիլ: — Անտի-քուս — Հարարանք մեզով: — Ներածու-րիւն — արարարարիլ:

Անշուշտ Սոպիլեանի պատմութիւնն արդէն գիտե՞ք թէ, որչափ կարեւոր բայց և որչափ դժուար բան մըն է կ'ըլտունէր, երբ մարդ ստիպուած է բնու-թեան ուղարկել իր սրտապարկութեան տակ դրած անխնայակ միմողներով միայն մը-նը: Սոպիլեան մեծ համբերութեամբ ու ու-նենալով է մարդ միմեմ որ կ'ըլտունէր կրակի կայծ մը երեւան բերելու որովհետեւ յատուկ է որ փայտեղու չիւրամէ կարե-նալ կրակ, արտաբերուած համար նախ պէ-տ է փայտեղը բնորով զիմելու, յետոյ մեծ ուժի մը և արագութեամբ մը գործածել ու ստար հետ միմողը բանալու ալ երկար ժամանակ մը: Դիւրեւ կ'ըլտունէր է քիմի-անէ թէ, ինչպէս հին անգամները կրակը անխնայ խնամքով և հոգածութեամբ կը պահէին միմողին մէջ և թէ ինչու կ'ըլ-կարեւոր իմելու իրեն ստար ու նուրբական սեղ մը կը նկատուի:

Այսպիսի պատմութիւն և կենսական բանի մը դժուարին արտադրութիւն մեծ զբոյն մը եղաւ որ մարդիկ աշխատին նոր մի-ւրդները ներդրուելու: Կայծարար ու պողպատը որ դեռ այսօր իսկ գործածութեան մէջ են, բաւական զիւրապույցի մը դժուար-ին հարցը, սակայն վերջին խոսքը չեզա-նի իրենց Սոպիլեանի հետեւեալ ծանօթացան փոփոխին և ծծունիին հետ ու հարմարեց-վեցին այստարու լույսինը որոնք իրենց անհամեմատ անտեսութեամբ ամէ-նին արքայապետ ինքնը մը կ'ըլտունէր: Երբ զեռ-ւրջին մահուն 24 է այս պատար-հանութեան ինքնը մը, ինչպէս չմասնուեցաւ ընտ. արքայապետ վար-ժապետներու ազգային վրայ, աղ-քատ բարեգետներու ներկային վրայ, պարկաշու ու բարի քահանայներու այ-րիւններուն ու որբերուն վրայ, մէն մահ էր կ'պատահէր այդ սրտած զա-սակարգներուն մէջ, որուն համար կ'ըլտունէր ու ցաւի արտայայտութիւն մըն է միայն որ աւալ կը բերէ յա-նուր շաքիլուն մոռցուելու համար:

Մարտի 28-ին Սոպիլեանի արդէն գիտե՞ք թէ, որչափ կարեւոր բայց և որչափ դժուար բան մըն է կ'ըլտունէր, երբ մարդ ստիպուած է բնու-թեան ուղարկել իր սրտապարկութեան տակ դրած անխնայակ միմողներով միայն մը-նը: Սոպիլեան մեծ համբերութեամբ ու ու-նենալով է մարդ միմեմ որ կ'ըլտունէր կրակի կայծ մը երեւան բերելու որովհետեւ յատուկ է որ փայտեղու չիւրամէ կարե-նալ կրակ, արտաբերուած համար նախ պէ-տ է փայտեղը բնորով զիմելու, յետոյ մեծ ուժի մը և արագութեամբ մը գործածել ու ստար հետ միմողը բանալու ալ երկար ժամանակ մը: Դիւրեւ կ'ըլտունէր է քիմի-անէ թէ, ինչպէս հին անգամները կրակը անխնայ խնամքով և հոգածութեամբ կը պահէին միմողին մէջ և թէ ինչու կ'ըլ-կարեւոր իմելու իրեն ստար ու նուրբական սեղ մը կը նկատուի:

Այսպիսի պատմութիւն և կենսական բանի մը դժուարին արտադրութիւն մեծ զբոյն մը եղաւ որ մարդիկ աշխատին նոր մի-ւրդները ներդրուելու: Կայծարար ու պողպատը որ դեռ այսօր իսկ գործածութեան մէջ են, բաւական զիւրապույցի մը դժուար-ին հարցը, սակայն վերջին խոսքը չեզա-նի իրենց Սոպիլեանի հետեւեալ ծանօթացան փոփոխին և ծծունիին հետ ու հարմարեց-վեցին այստարու լույսինը որոնք իրենց անհամեմատ անտեսութեամբ ամէ-նին արքայապետ ինքնը մը կ'ըլտունէր: Երբ զեռ-ւրջին մահուն 24 է այս պատար-հանութեան ինքնը մը, ինչպէս չմասնուեցաւ ընտ. արքայապետ վար-ժապետներու ազգային վրայ, աղ-քատ բարեգետներու ներկային վրայ, պարկաշու ու բարի քահանայներու այ-րիւններուն ու որբերուն վրայ, մէն մահ էր կ'պատահէր այդ սրտած զա-սակարգներուն մէջ, որուն համար կ'ըլտունէր ու ցաւի արտայայտութիւն մըն է միայն որ աւալ կը բերէ յա-նուր շաքիլուն մոռցուելու համար:

Մարտի 28-ին Սոպիլեանի արդէն գիտե՞ք թէ, որչափ կարեւոր բայց և որչափ դժուար բան մըն է կ'ըլտունէր, երբ մարդ ստիպուած է բնու-թեան ուղարկել իր սրտապարկութեան տակ դրած անխնայակ միմողներով միայն մը-նը: Սոպիլեան մեծ համբերութեամբ ու ու-նենալով է մարդ միմեմ որ կ'ըլտունէր կրակի կայծ մը երեւան բերելու որովհետեւ յատուկ է որ փայտեղու չիւրամէ կարե-նալ կրակ, արտաբերուած համար նախ պէ-տ է փայտեղը բնորով զիմելու, յետոյ մեծ ուժի մը և արագութեամբ մը գործածել ու ստար հետ միմողը բանալու ալ երկար ժամանակ մը: Դիւրեւ կ'ըլտունէր է քիմի-անէ թէ, ինչպէս հին անգամները կրակը անխնայ խնամքով և հոգածութեամբ կը պահէին միմողին մէջ և թէ ինչու կ'ըլ-կարեւոր իմելու իրեն ստար ու նուրբական սեղ մը կը նկատուի:

Այսպիսի պատմութիւն և կենսական բանի մը դժուարին արտադրութիւն մեծ զբոյն մը եղաւ որ մարդիկ աշխատին նոր մի-ւրդները ներդրուելու: Կայծարար ու պողպատը որ դեռ այսօր իսկ գործածութեան մէջ են, բաւական զիւրապույցի մը դժուար-ին հարցը, սակայն վերջին խոսքը չեզա-նի իրենց Սոպիլեանի հետեւեալ ծանօթացան փոփոխին և ծծունիին հետ ու հարմարեց-վեցին այստարու լույսինը որոնք իրենց անհամեմատ անտեսութեամբ ամէ-նին արքայապետ ինքնը մը կ'ըլտունէր: Երբ զեռ-ւրջին մահուն 24 է այս պատար-հանութեան ինքնը մը, ինչպէս չմասնուեցաւ ընտ. արքայապետ վար-ժապետներու ազգային վրայ, աղ-քատ բարեգետներու ներկային վրայ, պարկաշու ու բարի քահանայներու այ-րիւններուն ու որբերուն վրայ, մէն մահ էր կ'պատահէր այդ սրտած զա-սակարգներուն մէջ, որուն համար կ'ըլտունէր ու ցաւի արտայայտութիւն մըն է միայն որ աւալ կը բերէ յա-նուր շաքիլուն մոռցուելու համար:

միւր փոփոքը կը ստացուի երբ ձեռնակ հասցնելու համար իրենց յարգանքը, իր-րեւ թէ ամբողջ փրանսական լեզուն մէջ ալ բառ մնացած չըլտար յարգանքի ար-տայայտութեան համար: Բայց անշուշտ միայն Տէրմիտայանն էր նրա պատմածը միայն գրած է: Եւ որովհետեւ ինձի ալ ուրիշ բան պատմած են, ու այս անգամ այնպէս պատահեաւ որ պատմողը ան-ձամբ կը յիշեմ ինձի միմողը, կը համարակիմ այս պարզ զեռուցութիւնը ընել: օրպէս զի երբ վաղ մէկը Նուպար փայտին կենսագրութիւնը ամբողջապե-սով զիջեց մը չեմէ, չիքլինէ այդ կէտը:

Պատմութիւնը կը ստացուի երբ ձեռնակ հասցնելու համար իրենց յարգանքը, իր-րեւ թէ ամբողջ փրանսական լեզուն մէջ ալ բառ մնացած չըլտար յարգանքի ար-տայայտութեան համար: Բայց անշուշտ միայն Տէրմիտայանն էր նրա պատմածը միայն գրած է: Եւ որովհետեւ ինձի ալ ուրիշ բան պատմած են, ու այս անգամ այնպէս պատահեաւ որ պատմողը ան-ձամբ կը յիշեմ ինձի միմողը, կը համարակիմ այս պարզ զեռուցութիւնը ընել: օրպէս զի երբ վաղ մէկը Նուպար փայտին կենսագրութիւնը ամբողջապե-սով զիջեց մը չեմէ, չիքլինէ այդ կէտը:

Պատմութիւնը կը ստացուի երբ ձեռնակ հասցնելու համար իրենց յարգանքը, իր-րեւ թէ ամբողջ փրանսական լեզուն մէջ ալ բառ մնացած չըլտար յարգանքի ար-տայայտութեան համար: Բայց անշուշտ միայն Տէրմիտայանն էր նրա պատմածը միայն գրած է: Եւ որովհետեւ ինձի ալ ուրիշ բան պատմած են, ու այս անգամ այնպէս պատահեաւ որ պատմողը ան-ձամբ կը յիշեմ ինձի միմողը, կը համարակիմ այս պարզ զեռուցութիւնը ընել

